

La donzella del bosc

Fa molt de temps, en un bosc màgic i encantat anomenat Nemkova, vivia una donzella misteriosa i dolça. Aquest bosc era diferent de qualsevol altre, perquè estava ple de secrets i màgia. Els arbres eren tan alts que semblava que tocaven el cel, i les fulles brillaven amb tots els colors de l'arc de Sant Martí quan la llum del sol les il·luminava. Hi havia flors que només es trobaven a Nemkova: unes amb pètals daurats que es tancaven quan plovia, i altres que cantaven suaument quan bufava el vent.

La donzella del bosc tenia uns cabells llargs i daurat com la llum del sol, i portava un vestit fet de fulles i flors que canviava de colors amb les estacions. Era molt estimada per tots els éssers del bosc, des dels esquirols fins als cérvols, perquè ella cuidava tots amb amor i tendresa. Cada matí, sortia a passejar pel bosc, tocant suaument els arbres i les plantes, i allà on passava, tot semblava més viu i bonic. Els ocells cantaven cançons alegres quan la veien, i les flors s'obren per saludar-la.

La donzella també tenia un regal especial: podia parlar amb els animals. Sovint, es reunia amb els conills, els mussols i els esquirols per escoltar les seves històries i problemes. Sempre els ajudava, ja

fos trobant un nou lloc per fer el niu o curant algun animalet que s'hagués fet mal. En agraïment, els animals li portaven petits regals, com flors silvestres o baies dolces.

Una tarda d'estiu, quan el sol començava a pondre's i el cel s'omplia de colors taronges i roses, un cavaller valent i curiós va entrar al bosc de Nemkova. Havia sentit parlar de la donzella màgica i volia conèixer-la. Va caminar i caminar, fins que finalment va veure un raig de llum entre els arbres. Quan s'hi va acostar, va veure la donzella asseguda al costat d'un rierol, pentinant els seus cabells amb una pinta feta de fulles. El cavaller es va quedar bocabadat, perquè mai havia vist una persona tan bonica ni un lloc tan ple de pau.

—Donzella del bosc —va dir ell amb veu suau—, ets realment la més bonica i amable de totes les criatures. M'agradaria que vinguessis amb mi al meu castell. Allà tindries tot el que desitgessis: menjar deliciós, roba de seda i una gran cambra plena de llums daurades.

La donzella va somriure amb tendresa i va dir: —T'agraeixo la teva oferta, cavaller, però la meva llar és aquest bosc. Aquí tinc tot el que necessito. Els arbres són els meus amics, els animals la meva família, i les flors la meva felicitat. El bosc em necessita a mi tant com jo el necessito a ell.

El cavaller va quedar sorprès, però va entendre que la donzella no podia marxar. Ell va veure com la donzella es posava dempeus i començava a caminar pel bosc, i allà on trepitjava, petites flors creixien sota els seus peus. La seguí un tros més, meravellat, i va veure com parlava amb els animals, com jugava amb els esquirols i com ballava al so del vent entre les fulles. Va veure que la seva alegria era estar amb la natura, fent feliços a tots els éssers que l'envoltaven.

Finalment, el cavaller es va acomiadar amb respecte i va tornar al seu castell, portant amb ell el record d'aquella nit màgica. Va explicar a tothom la bellesa del bosc de Nemkova i la bondat de la donzella. Des de llavors, la gent del poble proper sempre va saber que, tot i no poder veure-la, la donzella estava allà, vigilant i cuidant la natura.

I així, la donzella del bosc de Nemkova va continuar vivint entre els arbres i les flors, cuidant-los i mantenint la màgia viva. Cada nit, si escoltes atentament, pots sentir la seva cançó suau com una brisa entre les fulles, i si mai et perds al bosc, només has de seguir la llum de les petites flors que creixen sota els seus passos. La donzella sempre et guiarà cap a casa, perquè la seva bondat i màgia sempre estan presents per ajudar. I així, amb un somriure als llavis, la Laia va caure en un son profund, sabent que la màgia del bosc sempre seria amb ella.